

Grund for dem, og som jeg anseer for for-
dærlige. Det første er et, som jeg allerede
ved Finantslovens Behandling forrige Gang
bragte paa Bane, og som jeg, forat en slet
Praxis ikke uhindret skal slaas fast, atter vil
drage frem. Der er paa de senere Finants-
love i Henhold til Loven af 19de Januar
1863 bevilget større eller mindre Summer til
Vedligeholdelsen af saadanne Kirker, der eie sig selv,
og hvis Bevarelse som offentlige Mindesmær-
ker er af Vigtighed. Disse Summer skulde
anvendes navnlig til 3 Kirker, Maribo, Viborg
og Kallundborg Kirker. Det er en bekendt
Sag, at der for Tiden arbeides med disse Kræs-
ter paa Viborg Domkirke; men det er min be-
stemte Overbeviisning, at det, som gjøres der,
er i stil Modstrid med den Bemyndigelse, der
blev givet ved Loven. Der blev givet Myn-
dighed til at bruge Summen til offentlige
Mindesmærkers Bevarelse; men det, som gjø-
res der, er, at en Bygning, som hidtil havde et
offentligt Mindesmærkes Character, bliver be-
røvet denne Character. Sagen angaaer for
Nielblikket ikke mange Bygninger; men det var
muligt, at lignende Foretagender senere kunde
komme paa Bane, og jeg vil med saadanne
Muligheder for Die vedblive med min Protest
mod et Udvæsen som det, der her er drevet. Jeg
troer forøvrigt, at der kunde være al Anledning
til at udbede sig af det ærede Ministerium Op-
lysning om disse Arbeiders Fremgang. Det
er blevet mig sagt — uden at jeg dog derom
har speciel Oplysning —, at der er ringe Ud-
sigt til, at den Sum af 200,000 Rd., indenfor
hvilken Bevillingerne skulde holdes, vil kunne
strække til blot til den Kirke, som nu er under
Arbejde, langt mindre til den 3die, som skulde
være indbefattet derunder. — Et andet Punkt,
som jeg vil berøre, er en Bevilling, som ifjor
var Gjenstand for megen Forhandling her; det
er Bevillingen til det kongelige Theater. Der
opsøres dertil 65,000 Rd., deraf 15,000 Rd.,
som ifjor ikke fandt Rigsdagens Billigelse. Jeg
nærer ikke noget som helst Had eller Uvilje mod
det kongelige Theater eller Kunsten overhovedet,

tværtimod; men jeg troer ikke, at det i Almin-
delighed kan være Statens Opgave at under-
holde en Anstalt, hvis Character for kort Tid
siden træffende er bleven betegnet af en bekendt
Forfatter som en Anstalt til den offentlige Smags
Udvikling. Jeg troer ikke, at dette ligger in-
denfor Statens Opgave; men allermindst troer
jeg, at det under Forhold som de nuværende
bør drages ind under Statsklassens Udgifter.
Det forekommer mig, at efter de sørgelige Be-
givenessheder, som vi i de sidste Aar have oplevet,
maa vi gjøre os vor Stilling klar; vi maae ikke
gaae i den Tanke, at Alting kan bevilges og
udgives paa samme Maade som tidligere, vi
maae gjøre os det klart, at vi have en alvorlig
Fremtidsopgave, der kræver alle Statens Kræs-
ter, og at Udgifter, som ikke nødvendigviis falde
ind under Statens Opgave, maae og bør
stafes bort fra Statens Budget. Dengang
Sagen blev forhandlet ifjor, var der ad-
skillige Stemmer, der reiste sig for ligesvem
at nægte Summen. Der blev dertil af Med-
lemmer, som i og for sig ikke havde Noget
mod Rægtelsen, men meente, at den, udført
pløbliffelig, vilde afstedkomme megen Forvir-
ring, sagt: Lad Regjeringen gjøre Forslag til,
hvorledes enten Theatret aldeles kan gaae ud
af Statens Haand, eller ialtfald sættes i en
saadan Stilling, at det ikke optager denne for-
holdsviis umaadelige Udgift. Denne Opfor-
bring blev meget indtrængende stillet til Re-
gjeringen, den blev støttet saavel ved Forhand-
lingerne som ved Afstemningerne, men ikke alene
sees der ikke at være steet noget som helst Skridt
dertil, men den Sum, som forlanges iaar til
det kongelige Theater, er endog betydelig større
end den, der forlangtes ifjor. Jeg troer, at vi
nu maae være betænkte paa selv at gjøre For-
slag til, at det kongelige Theaters Forhold til
Staten ordnes paa en anden Maade; paa den
Maade, hvorpaa det gaaer nu, er det ufor-
svarligt at lade det vedblive at gaae. Det vil
være en Ting, som det nærmest vil paaligge
Finantsudvalget at overveie; jeg troer imidler-
tid, at hvad man først og fremmest maa for-